

Anatomia humana

PER QUÈ PRIVADA LA RADIOTERÀPIA?

Jorge Bello
Metge Pediatre

Celebro que tornin a prometre la radioteràpia per a Menorca, però cal saber per què serà de gestió privada. També cal esbrinar què és més convenient per al pacient, si un servei de radioteràpia a Menorca, o un servei de transport a Son Espases amb allotjament per a dues persones al costat de l'hospital durant els dies de tractament.

Ja van anunciar la radioteràpia per a Menorca, fa quatre mesos, però és ara que diuen que serà de gestió privada, tot i que ocuparà un espai públic, dins l'hospital Mateu Orfila. Aquest anunci de gestió privada és difícil o impossible d'entendre, perquè tot indica que la gestió privada de la sanitat pública no és cosa bona, ni per als usuaris que la necessiten, ni per a les butxaques públiques, que la paguen.

Menys encara la podem entendre si recordem que fa tan sols dos mesos, la justícia va donar-los la raó, a les mil veus que a Madrid van presentar mil arguments en contra de la gestió privada de sis hospitals públics, i a favor de la gestió pública, i el projecte privat va haver de tirar enrere.

I vam confirmar que la gestió privada és un bon negoci per a la privada, però resulta cara per a la pública, que acaba pagant més diners per menys serveis. I de vegades, qui va privatitzar un ens acaba contractat, amb poca feina i molt de sou, per fens que va privatitzar.

En conseqüència, és necessari que l'au-

toritat sanitària balear faci públics els arguments amb els quals fonamenta la decisió d'una gestió privada per a la radioteràpia d'ús públic a Menorca. Si no hi ha prou explicacions, prou arguments, estudis o informes seriosos, informació que es pugui comprovar, tothom tindrà dret a pensar que aquí hi ha gat amagat.

Podem pensar que hi ha gat amagat perquè ja fa temps que veiem que per tot arreu hi ha gats amagats. Però són ben pocs els gats agafats.

La premsa del 7 i 8 de març apuntava que, segons la versió oficial, la concessió a una empresa privada del servei de radioteràpia d'un hospital d'ús públic és quelcom que ja es fa en d'altres hospitals.

Però no han dit de quins hospitals es tracta, i llavors és sospitós de gat amagat. Per tal que això no sigui sospitós, l'autoritat hauria de dir-nos quin són aquests hospitals públics que tenen concessió, amb una empresa privada, el servei de radioteràpia. Aquesta informació no és secreta, i ens permetria trucar-los, preguntar-los com van les coses, i aprofitar l'experiència per prevenir errors.

Sospitós és allò amagat, allò que no es diu, o es diu de manera ambigua o incompleta, o allò que no admet preguntes. La transparència en la informació i en la gestió, en canvi, són les úniques eines que avui li donarien credibilitat al polític, sigui gestor de la sanitat o sigui del que sigui.

❖ SI LA CREDIBILITAT del polític està sota mínims a causa de la proliferació de gats amagats i de l'escassetat de gats agafats, és evident que cal informació i transparència.

En el cas de les promeses preelectorals, com ara la radioteràpia, també és necessari saber a qui podem reclamar si tot això de la radioteràpia no acaba bé. Ho dic perquè tinc la sensació que cap dels que avui la prometen estarà llavors disponible per a reclamar-li res. Trobo fàcil prometre quelcom per a una data en la qual ningú ja no hi serà, o estaran tancant maletes per anar-se'n.

Però no hem d'acusar ningú, ni refiar-nos massa de ningú, perquè no tenim arguments ni per això ni per allò. L'objectiu no és acusar ni és refiar-nos-en, ni tan sols la radioteràpia és l'objectiu. El veritable objectiu d'aquesta pruriginosa qüestió és aconseguir que els pacients que necessitin radioteràpia rebin la millor radioteràpia possible.

Aquesta radioteràpia, la millor que hi hagi disponible, perquè tothom vol el millor per a la salut, tal vegada és la més pròxima, la més còmoda. O tal vegada és la que està a Palma. Cal reflexionar sobre aquesta qüestió, i no pensar en termes de comoditat sinó en termes de quin és i on és el millor tractament.

bello.cat / jordibell@gmail.com

🌀 *L'objectiu no és la radioteràpia, ni és la comoditat del pacient, sinó aconseguir el millor tractament possible, en el context més adequat i més previsor possible*

Un lugar para disentir

ESPEJITO MÁGICO

Joan Sans
Payeras
Libre pensador

En el espejo, más que entradas, lo que uno vislumbra son vacíos. Grandes extensiones de piel huérfanas de cabello. Y no digamos ya, cuando la imagen es capturada en video o en fotografía tomada desde algún ángulo indiscreto.

Ocurre lo mismo cuando oyes la voz reproducida. Y no es hasta que alguien de tu entorno te confirma que efectivamente aquella voz ronca, distorsionada, sin aparente fuerza, es tu voz. Ante el micrófono no cabe doble juego a no ser que uno cante de falsete. Con el espejo juegas inconscientemente tal vez, a buscar el perfil adecuado, o la pose y el ángulo forzado ante la cámara; no así ante el registro de la voz.

Ocurre con los comentarios desconocedores del micrófono abierto, cuando el subconsciente se relaja y la evasión del pensamiento te condena a tu realidad. Uno esconde su ser, y por inseguridad, se fabrica un otro yo, que solo existe en la mente de uno, y en la de los ignorantes que le rien sus gracias.

Y de esos, de los que se fabrican el otro yo, y sobre todo, de quienes les rien sus gracias, hay muchos. Demasiados. Los primeros son quienes, en vez de buscar soluciones, buscan a quienes culpar de su fracaso, de su inseguridad, de su falta de hacer. Son los echadores de culpas, que no de cartas. Gente tóxica que no intoxicados.

Del resto, de quienes rien sus gracias, hay montón también. Son personajes de comedia, aquellos que se apuntan al carro triunfador y críticos cuando el entorno es propicio. Son los chaqueteros de siempre, pero ilustrados. O al menos, se han fabricado su currículum.

Y el currículum es pasado, nos recordó Domènec Biosca. Y la crisis es no llegar a tiempo. Y en cada ámbito, en cada estrato de esta compleja sociedad, son muchos los que están en crisis. Y otros muchos que son crisis por sí solos. Fachada y nada más.

Y si no hay buenos cimientos, buenos forjados, buenos tejados, la fachada es sólo el perfil en que nos miramos en el espejo. Un perfil falso, ególatra... un castillo de arena.

Continuas ante el espejo hasta que descubres que aquellas lagunas, océanos más bien, y tu atrofiada voz, nada tienen que ver con tus capacidades y aptitudes, a no ser que quieras dedicarte al mundo de la pasarela o del *bel canto*. Sin duda, el aceptar tal como eres, tal como te ven, es el primer paso para venderse uno.

Y uno se vende sin otro balón de oxígeno que el aire que respira, el ambiente que profesa y la seguridad que proporciona. Los demás, meros comediantes que un día quedarán tras el telón.

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en Cambreta

RATAPINYADES

Gustau Juan
Benejam

Dentre la infinitat de notícies que omplen els mitjans de comunicació o que corren per la xarxa, tant locals com de mig i ample abast, n'hi ha que que són més mediàtiques i n'hi ha que passen desapercebudes o són considerades com a simples anècdotes. Tanmateix, d'aquests darrers n'hi ha que tenen el seu què i, si hi pensam una mica, tal vegada no siguin tan simples, per diu-ho en llenguatge col·loquial.

Una d'aquestes notícies va aparèixer a l'edició digital del diari «El País», de dissabte passat. Deia que a Berlín hi ha bloquejada la construcció un monument a la caiguda del famós mur que dividia la ciutat en dues. La seua construcció es va aprovar el 2007 i es volia inaugurar el 2009, amb motiu del 20è aniversari del fet; no va ésser possible. Ara se suposa que tampoc ho serà en complir-se els 25 anys. La causa -aquí ve el fet sorprenent- és que a l'espai

on es vol ubicar aquest monument -unes runes- s'hi va instal·lar una colònia de ratapinyades, que a Alemanya són animals protegits per les lleis. Els tècnics de medi ambient van intentar reubicar els animals a un altre lloc, cosa que sols es va aconseguir a mitges: hi segueixen criant.

🌀 *Vist des de Menorca, sembla que a Alemanya la preservació del medi ambient es pren una mica més seriosament que a ca nostra*

Supòs que per a molta gent d'aquí l'anècdota no passa d'ésser un fet absurd i irrellevant.

I, tanmateix, pocs dubten que Alemanya funciona millor que el nostre país en la major part d'aspectes, en l'econòmic evidentment, encara que allà també hi ha -com aquí- problemes, entre d'altres, de cohesió territorial i de balances fiscals entre els diferents lands, per exemple; però hi ha la sensació que les lleis, també les de medi ambient, es respecten millor que

aquí: vist des de Menorca, sembla que a Alemanya la preservació del medi ambient es pren una mica més seriosament que a ca nostra.

❖ AQUÍ TENIM UNA DECLARACIÓ de Reserva de la Biosfera, però, què en feim realment? Ho respectam? Hem estat capaços no ja de construir, sinó de plantejar-nos una economia sobre bases una mica més sòlides que la fàcil explotació d'un territori limitat amb un medi ambient sempre fràgil? Hem estat capaços de complir les normatives de gestió del territori o les lleis de medi ambient, o les de protecció del patrimoni històric? Quin preu real en paguen els incomplidors d'aquestes normatives? I veim com encara se n'estan plantejant de noves, més permissives, amb més capacitat per ocupar territori, amb més facilitats per als negocis fàcils, que és el que ens ha duit on som. Perquè, dissortadament, la forma com s'ha resolt el dragat del port de Maó és un cas massa excepcional.

És tan irrellevant, idò, que a qualque indret d'aquesta Europa nostra es bloquegi la construcció d'un monument commemoratiu d'un fet tan transcendent per a la seva història, com va ésser la reunificació de d'Alemanya, simplement per respecte a les lleis de medi ambient, simplement per salvar unes quantes ratapinyades?